

Regnvær og blå vin

Marita gikk med raske skritt ut av porten. Universitetet var stort. Det hadde tatt henne nesten ti minutter å komme fra biblioteket til den nærmeste utgangen. Men turen hadde gjort lite for å dempe sinnet og irritasjonen som hadde fått henne til å nærmest storme ut av biblioteket.

Nesten et halvt år hadde hun vært på Kongsstad universitet, men hun følte seg fremdeles som en fremmed. Ikke hadde hun fått seg noen venner heller. Studere var det hun skulle gjøre. Få dette overstått og reise hjem igjen. Hun hadde slått seg til ro med at hun høyst sannsynlig kom til å være einstøingen i klassen resten av tiden. Men ryktene og all hviskingen om henne var nesten mer enn hun kunne holde ut.

Elven som var den viktigste innfartsåren til Kongsstad, byen vest for skolen, fløt bare et steinkast fra den nordlige inngangen. Alle som skulle inn til byen med båt den veien måtte seile forbi universitetets lille og sjeldent brukte brygge. Universitetsbygget så majestetisk ut, med tykke steinvegger og store buede innganger. Nesten som et slott. Noen av de største vinduene i første etasje hadde til og med vakre mønstre i farget glass innlagt i vinduene.

Hun begynte å gå på grusveien som førte inn til byen, så tok hun av på en mindre sti ned mot en frukthage. Det var vår og epletrærne sto med lyserosa blomster, men hun ensset dem knapt. Veien fortsatte bort til skogen som lå utenfor skolens velstelte plener, og fortsatte et stykke i skogbrynet før den tok en skarp sving inn i skogen. Det var fuktig i luften og det blåste surt. Skogen var ikke særlig tett, men hun kunne se den tetne lenger inne. De store trekronene svaiet i vinden, og det varte ikke lenge før hun kjente regndråper i ansiktet.

Akkurat da hun tenkte på å snu og dra tilbake til universitetet før regnet satte inn for fullt, fikk hun øye på en steinbygning. Det var en slags blanding av et høyt smalt hus og et lite tårn. Noe særlig mer enn en ruin var det ikke. Men taket og veggene så ut til å holde det meste av vær og vind ute.

Hun tenkte seg fort om. Hvis hun gikk tilbake måtte hun høyst sannsynligvis sitte og høre på hviskingen og tiskingen om hvorfor hun hadde forlatt biblioteket i slik en fart. Hun ville bli avbrutt av dumme spørsmål resten av dagen og høyst sannsynligvis ikke fått gjort seg orntlig ferdig med geografileksene til i morgen, som igjen ville føre til mer hvisking og rykter etter geografitimen neste dag.

Å bli igjen i tårnet til regnet var over virket absolutt som en bedre plan. Det ville garantert bli noen historier neste dag om hvorfor hun ikke hadde kommet tilbake. Her ville hun i det minste få ro til å sette seg ned med bøkene hun i farten hadde husket å ta med seg. Så hun gikk fort bort til døra og smatt inn.

Fornøyd konstaterte hun at det var lunt og vindstille der inne. Første rommet hadde et godt brukt og ikke alt for møkkete tregulv. Vinduene hadde tykke og solide vindusruter som var ruglete og vanskelige å se noe ut av, men de slapp godt med lys inn. Murveggene hadde en gang vært hvitmalt, men var nå strategisk flekkete. Peisen var så stor at den nesten kunne

vært en liten innebygget seng, men den var tydelig ikke brukt på lenge. Stort mer var det ikke. Rommet var tømt for alt unntatt peisen. Flekkene på veggene antydde at det hadde vært flere hyller eller andre store ting plassert inntil dem.

I mangel av bedre sittemuligheter satte hun seg ned på gulvet og lente ryggen mot peisen. Med boken oppslått i fanget begynte hun å lese om en havneby langt sør i landet. Hun hadde hørt noen historier om byen da hun var yngre. spennende historier om rike familier som drev mafiavirksomheter fra store vingårder. Men boka var gammel og tørr. Det lille hun hadde av interesse ble snart borte. Og hun tok seg selv flere ganger i å tenke på hva hun ville ha til middag.

En times tid senere gikk det opp for henne at hun ikke ville rekke middagen. Regnet trommet taktfast mot vinduene. Hun kjente at hun begynte å bli ganske sulten, men det fristet lite å gå hele veien tilbake til skolen i dette været. Geografiboka hennes ville også bli ødelagt av regnet.

Marita lente seg tilbake og pustet tungt inn. Hun var vist mer sulten enn hun trodde siden hun tydelig syntes hun kjente en søt god lukt som hun fikk vann i munnen av. Nærmest for å forsikre seg selv om at hun hadde innbilt seg lukten, reiste hun seg opp og trakk pusten dypt igjen. Men denne gangen syntes hun at lukten ble tydeligere. Hun så seg rundt og fikk øye på en trapp bak peisen. Det overasket henne at hun ikke hadde lagt merke til trappen før, siden den var ganske stor i forhold til resten av rommet. Da hun hadde sett bygget utenifra var det også ganske åpenlyst at huset måtte ha minst tre etasjer. Så i mangel på noe bedre å gjøre, plukket hun opp boka og gikk mot trappa.

Andre etasje var ikke stort annerledes en første. Peisen var plassert litt annerledes og veggene var litt mindre møkkete. Hun kikket opp trappa til tredje etasje. Et lite vinddrag traff henne i ansiktet og hun kjente lukten med det samme. Det kom også et svakt lys øverst i trappa og hun gikk sakte opp

Hun gikk de få trappetrinnene som var igjen og kikket forsiktig inn. I motsetning til de andre to etasjene var denne godt innredet. Inntil det ene vinduet og ikke langt unna peisen sto det et stort stødig trebord med en lang trebenk på hver side. På den ene siden av peisen, inntil veggen, var det et arbeidsbord som tydeligvis ble brukt til matlaging. Store glass med syltede frukter og grønnsaker sto på en hylle over bordet. Tørkede røtter og bunter med urter hang fra bordkanten. Det sto også to potteplanter med friske urter i vinduskarmen. Resten av veggene i rommet var dekket av hyller med ting i. Det var bøker i alle mulige størrelser og fasonger. Underlige figurer i stein og tre. Noen ble brukt som bokstøtter eller brevpresser, mens andre var bare til pynt. På de få bare flekkene med vegg og over de fleste vinduene hang det alt fra eksotiske masker i tre, store dekorative tallerkener i flotte farger, vevde bilder og malerier i forgylte rammer. To av bokhyllene sto midt i rommet og lagde et mindre avlukke i det store rommet. Bak kunne hun skimte en arbeidsbord med en stol foran og litt av det hun gjettede på var en seng. Rommet hadde en koselig atmosfære med de nesten overfylte bokhyllene og lyset som ble brutt av biter med slepet glass og krystaller som hang i vinduene.

'Kan jeg hjelpe deg med noe?' hun snudde seg og så omrisset av en person i lengre nede i trappa. 'Har du gått deg bort?' sa personen og gikk noen trappetrinn nærmere henne. Hun kunne høre på stemmen at det var en ung man.

'Jeg visste ikke at det bodde noen her' sa hun og rødmet. 'Beklager så mye. Jeg skal gå med en gang.' Hun snudde seg mot ham og gikk nedover trappa.

'Kommer du fra universitetet oppe i åsen?' spurte han rett før hun gikk forbi ham.

'Ja.'

'Det er et godt stykke og gå. Og slik som regnet står på kommer du til å bli gjennomvåt før du er halvveis.' Han hadde en vennlig stemme, med et snodig tonefall hun ikke helt kunne plassere. Det var mørkt i trappa, men hun skimtet mørke øyne i et lyst ansikt. 'Synd om du skulle bli forkjølet, eller verre. Lungebetennelse er en forferdelig påkjønning. Det er også spesielt kjedelig å ligge til sengs syk på en skole. Skal så lite til før en ligger bak de andre og ikke klarer å ta igjen pensum. En kan jo lett slite i flere måneder før en klarer å komme ajour med sånt.' Mens han pratet gikk han opp resten av trappen. Marita visste ikke helt hva hun skulle si. Det var nesten som han pratet til seg selv, men hun ville ikke avbryte ham heller. Helt øverst i trappa snudde han seg og så ned på henne.

'Du kan godt få bli her til regnet stopper.'

'Jeg vil ikke være til bry.'

'Nei da. Jeg skulle akkurat til å sette over tekanna. Bare kom og sett deg du.' Han forsvant ut av synet og begynte å romstere rundt. Marita gikk opp trappa for andre gang og inn på gulvet.

'Jeg heter Dar Jai.' Han sto i åpningen til det lille sengeværelset og hang en våt jakke over stolryggen på stolen som sto foran arbeidsbordet. 'Sett deg ned ved bordet, så kommer jeg med teen straks.' Hun gikk og satte seg på benken med ryggen mot veggen. Nå som hun var så nærme vinduet merket hun at det var en av potteplantene som luktet så godt. Det var en ganske liten potte, men planten hadde begynt å klatre oppover veggen og vindusruten. Den hadde et tett bladverk med store stjerneformede blå blomster som tittet ut mellom bladverket.

En stor kanne av metall som hadde hengt i peisen da hun kom ble fylt med vann og det varte ikke lenge før det begynte å ryke av den. Dar Jai lette rund i forskjellige hyller og skap på jakt etter kopper, skjeer og andre ting.

Han var høy og tynn, nesten sykkelig så. Armene hans var store og klumpete i forhold til resten av kroppen. Det var noe forvridt men allikevel naturlig med dem som hun ikke helt kunne sette fingeren på. Håret var mørkt og var tvinnet eller tovet i lange lokker som igjen var satt opp i en hestehale. Noen av lokkene var for korte og hang ned langs ansiktet hans. Klærne hans var enkle men rene og var sydd så de satt godt på den tynne formen hans.

Det varte ikke lenge før det sto en liten tekanne av porselen på bordet, sammen med to umake men vakkert dekorerte kopper med hver sin skje, et glass med oppmalte teblader og en liten skål med sukkerbiter.

'Da var det bare å vente på at vannet koker.' Sa Dar Jai og satte seg ned på benken ovenfor henne. Det merkelig tovede håret hans kom mer til sin rett når hun så det nærmere. I mange av de tvinnede lokkene var det tredd perler i metall eller farget glass som klirret når han bevegede på hodet. Øynene hans var mørke grå.

'Jeg heter Marita forresten.' sa Marita. Litt flau over at hun ikke hadde introdusert seg før.

'Ah, jeg kjente en gammel meget dyktig medisinkvinne som het det.' sa han og fiklet med den tomme koppen foran seg. Marita la merke til at han bare hadde to fingre og en tommel på hver hånd. Men på en merkelig måte så det ikke rart ut. 'Hun bodde helt alene i et lite steinhus som var bygget inn i en skråning. Ganske avsidesliggende var det også. Men hun fikk allikevel godt med besøk. Folk kom langveisfra for å spørre henne til råds om sykdommer og plager. Er det et navn som ligger i familien din?'

'Nei, jeg tror ikke det.'

Borte fra peisen hørtes det fresing og av vann som kokte over og dryppet ned i flammene. Dar Jai gikk og tok vannkannen av kroken med en stor gryteklut som hadde sett bedre dager.

'Kan du helle teen i teposen for meg?' Han måtte holde den store kannen med begge hendene. Marita gjorde det han ba om .

'Det er en blanding av sort te, peppermynteblader og appelsinblomster.' Sa han mens han helte vann i tekannen på bordet. Metallkannen satte han på kanten av peisen før han gikk og satte seg igjen. 'Akkurat denne blandingen er veldig fin for den blir ikke besk så fort.' Han strakte seg etter skålen med sukkerbiter. 'Det er bare å spørre hvis du lurar på noe. Jeg har en lei vane av å prate i vei slik at folk ikke kommer til. Så bare avbryt meg hvis du lurar på noe.' Han puttet en sukkerbit i munnen og skottet bort på henne mens han tygde på den.

Marita tygde på underleppen sin. Hun hadde sittet og sett på hendene hans uten og tenke over at hun stirret.

'Hvis det ikke er for uhøflig av meg,' hun tok mot til seg 'kan jeg spørre om hva som skjedde med fingrene dine?' spurte hun og kikket opp på ansiktet hans for å se etter en reaksjon. Hun hadde forventet seg det verste, men ble lettet da hun så at han så like blid ut.

'Det kan være litt vanskelig å se med en gang,' sa han, 'men hvis jeg gjør sånn.' Han løftet den ene armen ut og opp på høyde med hodet sitt. Marita så plutselig at det hun først hadde trodd var en stor og klumpete arm med tre fingre egentlig var en sammenfoldet flaggermusaktig vinge. Men nå som han hadde foldet ut den ene vingen var det helt tydelig hva det var.

'Men hvordan fikk du...' hun stoppet seg selv midt i setningen.

'Jeg er en Gildon alv, Marita' sa han og foldet sammen vingen igjen. 'Vil du ha melk i teen din?' Han helte te i koppene. 'Jeg har det også.'

'Um, nei da. Jeg bruker bare sukker' fikk hun stotret fram.

Dar Jai skjøv sukkerskålen foran henne og hun forsynte seg med en. Han puttet selv to sukkerbiter i teen.

'Jeg har hørt mange historier om alver' sa hun, etter å ha rørt i teen en stund.

'forskjellige typer skogsalver og Gildon alver. Men jeg har alltid trodd det bare var eventyr.'

'Så du har aldri sett en alv før?' spurte Dar Jai

'Nei.'

'Så jeg er den første?'

'Ja, så vidt jeg vet.'

'Oj oj, får ta meg sammen og sette et godt eksempel' sa han og rettet seg litt opp i ryggen.

'Jeg trodde Gildon alver holdt til i fjellene i nord?' spurte Marita.

'Det er riktig det.' nikket han.

'Men hva gjør du her så langt sør i landet da?'

'Jeg bor her. Ser du ikke det?' sa han og smilte

'Ja jeg skjønnte jo det,' sa hun. 'Jeg mener, hvorfor dro du vekk fra barndomshjemmet ditt og familien din og alt?'

'Jeg ble rastløs' sa han, fremdeles med et lite smil. 'Følte for å ta meg en tur. Fant fort ut at det var mange spennende ting i verden. Stadig flere steder jeg ville se nærmere på. Så de små turene mine ble fort lengre og lengre. Det er mange år siden jeg dro ut på min første oppdagelsesreise, hvis jeg kan kalle det det. Men jeg pleier å dra hjem på besøk med noen års mellomrom.'

'Jeg har bare vært på universitetet et halv år og jeg savner familien min noe grusomt.' sa Marita trist.

'Er de ikke snille med deg der borte?' spurte Dar Jai og nikket med hodet i retning skolen så det klirret i perlene han hadde i håret.

'Alle lærerne er greie og hjelpsomme. Det er de andre elevene som er problemet.' Hun så ned i bordet.

'Erter de deg, kanskje?'

'Ja, jo, en kan jo egentlig det erting.' sa hun ettertensomt. 'Det er sjelden noen sier noe rett til meg. Men de må da vite at jeg får med meg de tingene de visker om. Og de falske ryktene er umulige å ikke høre.'

'Hvorfor setter de ut falske rykter?'

'Jeg er den eneste på skolen som ikke har en velstående familie.'

'Hva har det med saken å gjøre? Sa han og rynket litt på nesa

'Grunnen til at jeg går på universitetet er for å bli lærinne.' forklarte hun. 'Jeg kommer fra en ganske liten bygd et par dagers reise oppover elva, som heter Grenås, Den eneste lærinnen i bygda døde for et og et halvt år siden. Jeg var en av de siste elevene hun hadde før hun døde og jeg syntes det var leit at barna ikke skulle kunne lære å lese og skrive bare fordi de bodde på et lite sted. Faren min er ordfører og likte at flere i familien ville gjøre noe for bygda. Det eneste negative var at skoleavgiften var så stor at familien min ville umulig kunne betale den. Men da vi forklarte dette på et bygdemøte, syntes flesteparten at å ha en lærer til å undervise ungene deres var veldig viktig. Det ble da bestemt at alle skulle gå sammen om å betale skoleavgiften min.' Marita stoppet og tok en slurk av teen. Dar Jai satt med albuen på bordet og hodet litt på skakke. Hun fortsatte.

'Da jeg kom hit for et halvt år siden var jeg helt i ekstase. Jeg hadde aldri vært så langt hjemmefra før, og universitetet var den største bygningen jeg noen gang hadde sett. Men da de andre jentene i klassen fant ut at jeg bare var en bondejente,' hun sa ordet 'bare' med hånelig sarkasme. 'Og tro meg, det brukte de ikke lang tid på. Da begynte ryktene å svirre.'

'Huff, da.' sa Dar Jai og ristet sakte på hodet.

'Det var de utroligste ting de sa også' sa Marita. 'Og i starten var de så nysgjerrige at de gikk bort og spurte meg. 'Marita. Er det sant at alle i familien din sover i samme seng?'' Hun gjorde stemmen sin mer nasal og gjorde tonefallet flatere. 'Jeg har hørt at på ekstra kalde vinterdager har du måttet sitte inntil grisene på gården din for å ikke fryse i hjel. Er det sant?.'

'Sa ikke lærerne dine noe til dette?' spurte Dar Jai.

'De har ikke hørt noe av det. Det er jo ingen som tør å fortelle sladder til en lærer. Jeg sa jo i fra til mattelæreren etter et par uker, men han bare sa at hvis jeg ignorerte det ble de sikkert lei og slutte. Men det ble de ikke. Og etter et halvt år har jeg fremdeles ikke fått noen venner. Det er jo ingen som vil være venner med bondejenta som de kaller meg.' Hun tok en kunstpause. Dar Jai satt og ristet på hodet igjen. 'Og at jeg ikke har rukket hjem til middag kommer de ikke til å overse.'

'Ja der sier du noe' sa Dar Jai, og reiste seg plutselig. 'Middag. Du må være skrubbsulten.' Marita fikk egentlig ikke noen sjanse til å svare før han gikk bort til kjøkkenbenken og fant fram en kjele.

'Jeg har litt rester fra i går.' Han hang kjelen over ilden. 'Det er bare suppe, men hvis jeg har oppi litt mer vann, poteter, løk og skal vi se.' Han lette rundt i krukkene på hylla. 'Se her ja, tørkede tomater' Flere grønnsaker ble raskt kuttet i biter og havnet i gryta og det varte ikke lenge før det begynte å lukte godt i rommet.

'Har du bodd her lenge?' spurte Marita mens Dar Jai rørte litt i gryta.

'Litt av og på.' sa han og så tankefull ut. 'Jeg kom hit første gang for omtrent fem år siden tror jeg. Tiden kan jo gå så fort når man har mye å gjøre.'

'Hvorfor akkurat dette gamle huset.'

'Jeg traff tilfeldigvis på universitetsrektor på en kro ved nyttårstider. Vi kom i snakk. Jeg nevnte vel at jeg godt kunne tenke meg et sted å oppholde meg når jeg var i traktene og han fortalte meg han hadde et sted jeg kunne se på hvis jeg var interessert.' Han strakte seg etter et glass med krydder. 'Rektoren er en hyggelig kar. Han lar meg få bo her gratis mot at jeg flyr ærender for ham en gang i blant og hjelper litt til med skolen og sånt. Det var faktisk ganske gøy første gang jeg leverte et hastebrev for ham til rektoren på søsterskolen oppe i nord. Skal si den gamle gubben fikk fart på beina da jeg banket på vinduet hans seint på kvelden.' Dar Jai humret litt for seg selv og satte krydderglasset tilbake på hyllen. 'Hvordan var det du fant huset mitt forresten? Jeg har aldri sett noen elever så langt inne i skogen før.'

'Jeg gikk for å finne et sted å lese i fred' sa Marita. 'Jeg hadde egentlig satt meg til på biblioteket, men etter en liten stund dukket det opp noen jenter fra klasse min. De begynte å gjøre narr av måten jeg snakker på for å få oppmerksomhet av noen gutter fra en eldre klasse, så jeg orket ikke være der. Huset ditt fant jeg ved en tilfeldighet. Det gikk en sti gjennom frukthagen som jeg fulgte. Regnet kom så plutselig og jeg søkte ly i første etasje siden det ikke fristet stort å dra tilbake til skolen akkurat da.'

'Da må du ha vært her en stund før jeg kom. Regnet startet da jeg var i byen og jeg var der en times tid før jeg dro hjem.' Sa Dar Jai. Han hadde nå funnet fram to dype skåler og satte den ene foran henne.

'Jeg var nede i første etasje mesteparten av tiden.' Hun løftet opp skålen for å studere den nærmere. Den var glassert og hadde en dypblå farge utenpå som noen steder var nesten sort. Øverst langs kanten var det en gylden okergul stripe og innsiden var hvit med noen små flekker fra gulfargen. Skålen hans var i liket med koppene umak med hennes.

'Hva gjorde du der hele den tiden? Det er jo ingenting der, så vidt jeg vet da.' Han løftet kjelen av kroken med den slitne grytekluten og satte den på en annen like slitt gryteklut på bordet. 'Bare forsyn deg forresten' sa han, og gav henne en øse.

'Jeg satt og leste' forklarte hun mens hun øste den varme suppen i bollen. Det var nesten synd å søle den til. 'Geografilekser til i morgen.' Hun klappet litt på geografiboka som lå på bordet ved siden av den tomme tekoppen hennes.

'Hva har dere om?' Spurte han etter å ha hentet en liten kanne og med vann som han satte på bordet før han forsynte seg av suppen.

'En havneby nederst i landet.' Sa hun og puttet en stor skje suppe i munnen. Den smakte like godt som den luktet.

'Darin?' spurte han. Hun nikket.

'Den planten der er fra Darin.' Sa han og pekte på den viltvoksende klatreplanten i vinduet ved siden av henne.

'Har du vært i Darin?' spurte hun storøyd. Han nikket og det ble en liten spisepause.

'Spennende sted.' Fikk han til slutt sagt. 'Men jeg ville ikke bodd der over en lengre periode. Litt for spennende hvis du skjønner hva jeg mener.'

'Jeg har lest at det er flere store mafiafamilier i Darin' sa Marita.

'Har du hørt om Darins blå vin?' Han så spørrende på henne.

'Den beste og dyreste vinen man kan få, ikke sant?' sa Marita.

'Akkurat. Den dyreste fordi Darin er det eneste stedet som kan lage blå vin. Og grunnen til det er han der.' Han pekte på potteplanten igjen. 'Darin Klematis. Natteblå Darin Klematis for å være helt nøyaktig. I motsetning til vanlig Klematis får Darin Klematisen store bær om høsten. Det er disse bærene blå vin lages av.' Marita skjøv seg litt bortover benken for å se nærmere på blomstene. Der Jai fortsatte. 'Folk mener at det må være noe spesielt med jordsmonnet i Darin, for det er det eneste stedet denne typen Klematis vil gro. Det er et under jeg har klart å holde liv i denne karen så lenge. Ikke får den regelmessig med vann heller.'

'Kanskje den liker deg.' Sa Marita. Der Jai smilte stort.

'Ja, det må være derfor.' Han spiste litt videre på suppen før han fortsatte. 'For lenge siden begynte noen bondefamilier å spesialisere seg på å dyrke klematis og lage blå vin. De tjente godt på dette. Noen fikk nok penger til å kjøpe opp jorda til mindre bønder og utvide sin egen avling. Darin er jo først og fremst en havneby og ligger på et knutepunkt for mange handelsreisende både til sjøs, til lands og opp elva, så det var ikke vanskelig å få solgt vinen. Etter noen generasjoner hadde enkelte familier blitt så rike på klematisdyrkingen at de nærmest så på seg selv som adelige. Men det tok ikke lang tid før rivaliseringen satte i gang for fullt. Det var ikke uvanlig at to mindre familier slo seg sammen for å komme oppover på rangstigen, hvis jeg tør kalle det det. Storfamiliene ble angrepet med alle tenkelige midler. Livvakter ble hyret inn for å beskytte avlingen, så vel som familiemedlemmer. Gatebarn og andre hjemløse eller fattige ble godt betalt for å snike seg inn om natten og ødelegge andres åkrer. Plantene kunne bli tent på eller ganske enkelt hugget ned. I de verste tilfellene ble salt strødd på markene. Dette var spesielt effektivt, siden det da ikke ville gro noe der på flere sesonger. Men salt i så store mengder ble fort dyrere enn det var verdt. De største familiene var alltid de som ble hardest angrepet. Reis og fall på rangstigen kunne skje fort. En rik og god ansett familie kunne på en eller to sesonger være presset helt nederst på stigen og slite med å få endene til å møtes.' Marita slukte alt han sa. Dette var mye mer spennende enn boka.

'Et godt eksempel på hvor ille det kunne gå er historien om Flora Valiar. Valiar var den største og best drevene klematisfamilien på flere tiår. Familiens overhode Victor Valiar, var nøye og påpasselig. Han hadde en egen evne til å forutse andre familiers planer og snu dem til fordel for seg selv. Noe av dette kunne grunnes et skjult nettverk med godt betalte spioner utplassert hos rivalene. Victor var spesielt nøye med at familien, spesielt døtrene, skulle ha de beste livvaktene penger kunne kjøpe. Jeg har til og med hørt at han fikk kjøpt spesialtrente snøfolkhunder. Har du hørt om snøfolket, Marita?' Hun ristet på hodet.

'Shunir eller snøfolket holder til nordøst for Frostheimfjellene. Det de er best kjent for og mest stolte av selv, er hundene sine. Og det finnes nesten ingen grenser på hva de kan lære hundene sine til å gjøre. Men jeg får fortelle mer om dem senere.

Flora var Victors yngste datter. Hun var en skjønnhet uten like, og var det kjæreste Victor hadde. Noen sier at hun hadde brunt hår som glitret rødt i sollyset, mens andre mener at det var svart med vakre krøller, men i alle historier har hun grønne øyne.

Etter hvert ble Flora eldre og begynte å bli lei av at faren alltid skulle passe på henne. Victor ansatte derfor Sor, en ung kriger Victor var begeistret for, til å være Floras personlige livvakt. Men det Victor ikke viste var at Sor egentlig var en spion ansatt av en rivaliserende familie.

Månedene gikk og Flora frydet seg over den friheten hun fikk med Sor som livvakt og ble snart svært glad i ham. Hun reiste ofte rundt i byen tidlig på dagen i en liten vogn. Overalt hvor hun dro snudde folk seg etter henne. Hver gang hun gikk til markedet samlet det seg folk i store mengder for å få et glimt av henne. Sor hadde på lik linje med alle andre som så henne, forelsket seg i henne, og var fra seg av redsel hver gang folk trengte seg på.

Det var like før innhøstning og den mest anspente tiden på året. Sor fikk beskjed fra familien han var spion for, at han skulle kidnappe Flora. Uansett hvor glad han var i henne så hadde han ikke noe valg. Han fikk i det minste sørget for at Flora ikke ble skadet når hun ble brakt til et hus i utkanten av byen som var godt bevoktet. Det var ingen mulighet for at Flora kunne rømme, men de avtalte at når hun slapp fri skulle de reise fra byen sammen.

I mens fikk Victor beskjed om hva som hadde skjedd, og han sverget høyt til alle tilstede at han selv skulle drepe Sor for å ha lurt ham slik. For å få igjen Flora måtte han gi fra seg hele årsavlingen. Dette ville ruinere ham totalt, så han nektet. Selv om Flora var hans favoritt, var hun ikke hans eneste barnet, og han hadde nær familie og mange ansatte som ville lide stort hvis han gikk med på å betale.

Det gikk en uke og Victor gikk fremdeles ikke med på rivalenes betingelser. Som en siste trussel fikk Sor beskjed om å kutte av den ene hånden til Flora og sende den til Victor for å overtale ham. Sor var helt fra seg, og gråt da han fortalte dette til Flora. Flora trøstet ham og sa at hun kunne klare seg uten den ene hånden, men Sor nektet å gå med på dette. Samme natt mens Sor sov tok Flora sverdet hans og kuttet av seg den ene lillefingren. Noen sier at hun ikke turte å kutte av seg hele hånden, men andre sier hun prøvde men ikke hadde styrke til å gjøre det.

Da Victor fikk fingeren dagen etterpå raknet alt for ham. Han sendte bort hele avlingen og mesteparten av pengene han hadde til overs. Flora ble satt fri, men da hun fikk høre at Victor hadde sverget å drepe mannen hun elsket så hun ingen grunn til å dra hjem. Hun og Sor hoppet på en båt som skulle oppover i landet og Victor så aldri datteren sin igjen.

'Her kunne historien endt lykkelig for Flora og Sor.' Dar Jai tok en kunstpause.' Men hvis den hadde gjort det, ville sannsynligvis ingen husket den. Etter kort tid på båten begynte hånden

der Flora hadde kuttet av lillefingeren å verke. Sor vasket såret og skiftet ofte bandasje, men det ble bare verre. Snart fikk Flora feber og ble sengeliggende. Ved den første byen fikk Sor Flora brakt til en lege, men det var for sent. Etter flere uker med store smerter døde hun av blodforgiftning.'

'Så fælt' sa Marita lavt.

'Det finnes flere liknende historier.' Sa Dar Jai. 'Men dette er den best kjente siden Flora var fra en velstående familie.'

'Hva skjedde med Sor?' spurte hun.

'Det er det ingen som vet. Folk sier at han begynte å vandre uten mål og mening. Noen sier også at han kastet seg i elven midt på vinteren. Men borte ble han.'

Marita ble stille og så ned i bordet. Dar Jai satt å skottet bort på henne en liten stund.

'Nei nå må du ikke bli lei deg' utbrøt han plutselig og Marita skvatt litt. 'Det finnes da verre ting i verden' sa han, og smilte. Han reiste seg opp og hentet en liten krukke fra en av bokhyllene. 'Her, ta et sukkertøy.' Marita kunne ikke la være å smile. Dar Jais barnslige forsøk på å få henne i bedre humør hadde funket. Hun stakk hånden ned i krukken og fisket opp et stort lysegrønt drops. Det smakte syrlig og var fylt med noe søtt og klissete Marita ikke viste hva var.

'Hvor fikk du tak i dem' fikk hun frem etter å ha tygd på dropset en stund.

'Når man kjenner noen som kjenner noen' svarte han kryptisk og smilte lurt. Han kikket selv opp i krukken og plukket til slutt opp et sort drops som han puttet i munnen.

'Så mørkt det har blitt' sa Marita etter å ha sett ut av vinduet. 'Jeg burde komme meg tilbake snart, men det regner ennå.' Hun satte seg tungt ned på benken igjen.

'Vel det blåser ikke så mye lenger.' Sa Dar Jai. Han åpnet et lite klesskap han hadde ved siden av sengen og dro noe langt og smalt ut av den. 'Jeg har en paraply du kan låne hvis du vil.

'Er du sikker på at jeg kan få låne den?' sa hun etter å ha studert paraplyen nærmere. Den var laget av tre og et tynt men veldig tett vevd lyst stoff. Den var dekorert med oransje, røde og hvite fugler rundt kanten og Marita var redd for å ødelegge den.

'Ja, bare ta den' sa Dar Jai muntert. 'Jeg bruker den aldri uansett.'

'Men jeg kommer tilbake med den så fort jeg får tid' sa Marita mest for å berolige seg selv. Hun puttet geografiboka inn under genseren og gikk ned trappa fulgt av Dar Jai.

'Jeg kommer tilbake med den senest neste uke' sa hun igjen og fingret nervøst med den fine paraplyen.

'Hvis du trenger et sted å lese i fred eller lur på noe så er døren alltid åpen' sa Dar Jai. 'Det er ikke sikkert jeg er her, men jeg har bøker om det meste, hvis du klarer å finne fram i alt rotet' Han gliste så alle tennene syntes.

'Takk for teen og suppen' sa hun, og åpnet døra. Det var ikke helt mørkt ute ennå, men begynte å bli ganske surt og kaldt. Hun slo opp paraplyen og begynte å gå bortover veien.

'Ikke la deg skremme av de jentene i klassen din' sa Dar Jai etter henne. Han vinket så det raslet i vingen hans.

'Nei da.' Hun snudde seg og vinket tilbake.

Hun gikk fort gjennom skogen for å ikke fryse. Regnet trommet hult mot det tynne stoffet til paraplyen. Håndtaket var innbundet med lær som gjorde det godt å holde i. Gjennom det tynne stoffet kunne hun skimte omrisset av fuglene og hun bestemte seg for at neste gang skulle hun spørre Dar Jai hvor han fikk tak i den. Det tok henne ikke lang tid å gå til frukthagen. Nå begynte hun å bli ganske kald på fingrene og hun lurte på om epleblomstene kom til å overleve hvis det ble frost i natt. Grusveien opp til Universitetet tok hun med lange steg og var snart fremme. Hun slo sammen paraplyen og ristet vannet av den før hun lukket døra bak seg.